

ten forærer 1 Mill. Kr. bort til de paa-gældende Byer. Staten har nemlig i sin Tid givet disse Havne den Fordel, der ligger i at faa ydet Laan paa billige Vilkaar, og det maa man selvfølgelig regne med, naar Talen nu er om, at de skulle betale Beløbene tilbage paa en Gang i Stedet for at afdrage Beløbene gennem en Række af Aar.

I øvrigt er det en Selvfølge, at den nærmere Detailbehandling af de Vilkaar, paa hvilke Havnene ere indgaaede med Hensyn til Afviklingen, maa finde Sted i et Udvalg, og derfor finder jeg ikke Anledning til at komme ind paa at omtale enkelte af dem. Jeg skal dog gøre en Undtagelse. Jeg skal nemlig gøre opmærksom paa, at der om en af de 22 Havne, som der her er Tale om, ikke er opnaaet Overenskomst mellem den Kommission, som Ministeriet har ladet forhandle med vedkommende Havnebestyrelse, og Havnebestyrelsen. Der er en Havn, Asaa, som ikke har kunnet gaa ind paa at betale det Beløb, som Kommissionen har ment at burde kræve. Kommissionen har til Afvikling af Havnelaanet for Asaas Vedkommende krævet 5,000 Kr.; det svarer til 11 pCt. af Gældens reelle Værdi — altsaa ikke Restgælden —, men Bestyrelsen for Havnen har ment kun at kunne tilbyde 3,000 Kr., hvilket svarer til omtrent 7 pCt. Finansministeren har foreslaaet at afvikle Gælden med det Beløb, Bestyrelsen for Havnen mener at kunne gaa ind paa, og herom vil der altsaa være at tage Bestemmelse, dels i et Udvalg, hvor jeg forudsætter, at Sagen kommer til Behandling, og dels her i Tinget, naar Afstemningen kommer til at foreligge. For alle de øvrige Havnes Vedkommende maa jeg ogsaa forudsætte, at der bør finde en nærmere Gennemgang Sted i et Udvalg, men jeg gaar i øvrigt ud fra, at man vil finde, at naar den Kommission, som har haft Sagen til Undersøgelse og Forhandling med vedkommende Havnebestyrelse, har opnaaet et Resultat, som de finde forsvarligt, vil Resultatet af et Udvalgs Undersøgelse blive, at det er forsvarligt at gaa ind paa det.

Naar man læser Kommissionsbetænkningen, vil man se, at Kommissionen har taget forskellige Hensyn ved Fastsættelsen af de Afløsningssummer, der kunde være Tale om at kræve fra de vedkommende, og at man for det første har undersøgt den Betalingsevne, som vedkommende Kommune maatte siges at have, og at man til Grundlag for en saadan Undersøgelse har

krævet og faaet udleveret — det vil ogsaa findes oplyst i Betænkningen — de sidste 10 Aars Regnskaber fra Havnene, og paa Grundlag deraf har man dannet sig et Skøn om den Betalingsevne, den paa-gældende Havn havde.

Ved Siden heraf har man ogsaa maattet tage andre Hensyn, og da navnlig til Arten eller Beskaffenheden af den Sikkerhed, der var for det Laan, Staten har ydet, og da vil det let forstaaes, at naar der for nogle Havnes Vedkommende Hayes den Sikkerhed, der bestaar i, at Overskuddet af Havneindtægterne skal benyttes til at betale Renter og Afdrag, og det har vist sig, at disse Havne ikke have Indtægter nok dertil, er den Sikkerhed, der ligger i, at Staten har første Prioritet i Indtægterne, ikke meget værd. Den Sikkerhed, der bestaar i Pant i Fiskerbaade og Fiskeriredskaber, er ganske vist noget mere haandgribelig, men man vil forstaa, at Lovgivningsmagten eller Administrationen vil krympe sig ved at skulle gøre Udlæg i Fiskerbaade, Fiskeriredskaber o. s. v., saa at ogsaa den Sikkerhed maa siges at være af mindre Betydning, naar Talen er om at faa Fyldestgørelse i det, der er givet Pant i. En betydelig bedre Sikkerhed er den, der gælder for en hel Række Havne og bestaar i, at vedkommende Kommune har garanteret for Laanene. Her maa det siges, at en Kommune altid vil være solvent, men vi kende i hvert Fald et enkelt Eksempel paa, at naar Staten eller Administrationen tager paa Kommunen med haard Haand og siger: I have værs'god at betale, for I kautionere for Laanet, har vedkommende Kommune sagt: Ja, ja, men saa have vi Regres til vedkommende Interessenter, og saa udligne vi det paa dem. I det Tilfælde ere vi saa medfølgende, at vi sige, at det kan ikke godt være forsvarligt.

Det vil forstaaes, at alle disse Hensyn til, hvorledes Sikkerheden er, maa tages i Betragtning, og saa vidt jeg har forstaaet, har Kommissionen taget alle disse Hensyn med i Betragtning. Jeg nævner det kun for at vise, at naar Talen er om at afgøre, hvor meget man maa kræve af vedkommende, er det Faktorer, man maa regne med, og som man vistnok ogsaa har regnet med paa en fuldt ud forsvarlig Maade.

Idet jeg i øvrigt meget anbefaler Forslaget til velvillig Fremme — og jeg kan gerne sige: hurtig Fremme, for saa vidt som der antagelig ikke er lang Tid tilbage af Rigsdagssamlingen —, vil jeg igen sige, at Enkelthederne ubetinget bedst prøves i